

„Fogadjátok el egymást, amint Krisztus is elfogadott titeket Isten dicsőségére.” (Róm 15,7)

Szent Pál többek között ezzel a mondattal buzdítja a keresztényeket a rómaiakhoz írt levelében. A római közösséget – ahogy egyébként a többi közösséget is, mely a görög-római világban jött létre – olyan hívők alkották, akik egyrészt pogányok, másrészt zsidók közül kerültek ki, vagyis más volt a gondolkodásuk, kultúrájuk, lelki érzékenységük. Ezek a különbözőségek ítélkezést, előítéleteket, negatív megkülönböztetést, türelmetlenséget szültek közöttük, s ez biztos nem volt összhangban Isten akaratával, vagyis azzal, hogy fogadják el egymást kölcsönösen.

Az apostol nem talál hatékonyabb eszközt arra, hogy segítsen ezeknek a nehézségeknek leküzdésében, mint azt, hogy emlékezteti őket megtérésük kegyelmére. Az a tény, hogy Jézus meghívta őket a hitre, átadva nekik saját Lelke ajándékát, kézzelfogható jele volt annak a szeretetnek, amellyel Jézus – tekintet nélkül múltjukra, származásukra – mindannyiukat külön-külön elfogadta, hogy egyetlen testet alkosson belőlük.

„Fogadjátok el egymást, amint Krisztus is elfogadott titeket Isten dicsőségére.”

Szent Pál szavai Jézus szeretetének egyik megrendítő vonására irányítják figyelmünket: Jézus – földi élete során – mindig elfogadott mindenkit, főképpen a leginkább számkivetetteket, a legnagyobb ínségben élőket, a legtávolabb lévőket. Mindenkit megajándékozott bizalmával, barátságával, s ezzel egymás után döntötte le azokat a falakat, melyeket az emberi gőg és önzés emelt az akkori társadalomban. Jézusban a mennyei Atya mindannyiunkra irányuló, teljességgel elfogadó szeretete nyilvánult meg; nekünk is ilyen szeretettel kell tehát fordulnunk a többiek felé. Elsősorban ez az, amit az Atya akar tőlünk. Ezért azzal dicsőíthetjük meg leginkább az Atyát, ha arra törekszünk, hogy elfogadjuk egymást, méghozzá úgy, ahogyan Jézus fogadott el minket.

„Fogadjátok el egymást, amint Krisztus is elfogadott titeket Isten dicsőségére.”

Hogyan éljük tehát az e havi igét?

Ez az ige önzésünk egy olyan megnyilvánulására világít rá, mely igen gyakran jelentkezik, s

melyet – mondjuk meg őszintén – a legnehezebb leküzdeni: hajlamosak vagyunk arra, hogy elzárkózzunk a többiektől, megkülönböztessük, félreállítsuk, kizárjuk a másikat, amennyiben nem olyan, mint mi, és ezért zavarhatja nyugalmunkat.

Ezt az ígét tehát elsősorban családunkon, közösségeinken belül, munkahelyi környezetünkben igyekszünk majd élni úgy, hogy kigyomláljuk magunkból az ítélezést, a negatív megkülönböztetést, az előítéleteket, a neheztelést, a türelmetlenséget egyik vagy másik felebarátunkkal szemben. Igen könnyen és gyakran beleesünk ezekbe a hibákba, melyek miatt nagyon hűvössé válnak, és veszélybe kerülnek az emberi kapcsolatok; ami megnehezíti, sőt megakadályozza a kölcsönös szeretet áramlását.

De szélesebb körben, társadalmi szinten is próbáljunk így élni! Határozzuk el, hogy tanúságtevői leszünk Jézus elfogadó szeretetének azok iránt, akiket a társadalmi önzés hajlamos kizárni vagy félreállítani.

A másik ember különbözőségének elfogadása a keresztény szeretet alapja. Ez a kiindulópontja, az első lépcsőfoka a szeretet civilizációjának, a közösségi kultúra létrejöttének, melynek felépítésére ma Jézus különösképpen meghív mindannyiunkat.

Chiara Lubich

/forrás: www.fokolare.hu/